

Hét perc után szerelem
Rapid randi Budapesten
2005.06.18 01:00

Lukács Csaba

Ma már nem kell kétes kimenetelű, hosszú vadászatokon túlesnie annak, aki társat keres magának. Nincs már tenyérizzasztó bizonytalanság, hogy a kiszemelt hölgy valóban érdeklődik-e irántunk: a rapid randi során hét perc beszélgetés után kiderül, kialakul-e kölcsönös szimpátia a folytatáshoz. Ráadásul egy füst alatt mindjárt hét partnerrel is randevúzhatunk egy prosperáló vállalkozásnak köszönhetően, és négyezer forint ellenében megtudjuk, kinél van esélyünk.

A népszámlálás adatai szerint 2001-ben a felnőtt nők felét a hajadonok, özvegyek vagy elváltak tették ki. A hasonló korú férfiak közel harmada volt nőtlen, négy százalékuk özvegy és kétszer ennyi az elvált. Szóval a magyar társadalom majdnem fele társtalanul él, legalábbis jogi értelemben.

Az egyedüllét egyre tömegesebb: 1970-ben még kevesebb mint hatszázezer volt az egyszemélyes háztartások száma, 1996-ra viszont egymillió fölé ugrott ez a szám. Ma már minden negyedik magyar háztartásban nincs kihez szólnia a lakónak. A magányosan élők között egyre több a fiatal. Ők címkét is kaptak: a „szinglik” azok a huszonöt-harmincöt év közötti, magasan képzett és az átlagnál jobban kereső emberek, akik még nem akartak vagy nem tudtak maguknak társat találni. A szinglik számának növekedése világjelenség: Nyugat-Európában a szülői házból való elköltözést követően tíz fiatalból négy tartósan magányosan él.

A kereslet megteremtette a kínálatot: az első gyors, hatékony (a kölcsönös szimpátiát felmérő ismerkedési köröket megkerülő) társkereső formát Amerikában találták ki, hogy aztán az egész világon elterjedjen. A rapid randi immár két éve hódít Magyarországon is. Sikerét mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy már több szervező akad. A lényeg egyszerű: hét-hét társra vágyó nőt és férfit meghívunk egy kellemes kávézóba, ahol a ceremóniamester irányításával párokba rendeződnek, és leülnek beszélgetni. Hét perc után a férfiak átülnek egy másik nő asztalához, és ez így folytatódik egészen addig, amíg minden nő beszélgetett minden férfival. A társalgás során nem szabad megkérdezni a másik lakcímét, vezetéknevét, telefonszámát, semmilyen személyes adatot. Nem kérhető újabb randi, és a felek nem beszélhetnek a szexről sem, ugyanis a jelentkezők nem szexpartnert keresnek, hanem társat. Aki megsérti a játékszabályokat, azt a szervezők kizárják.

Ha valaki a partnerét is meg akarja hallgatni, három és fél perce jut arra, hogy eladja magát – ennyi mondanivalót pedig a legzárkózottabb férfinak is ki kell tudnia préselnie magából. A beszélgetés után mindketten

megjelölik egy lapon, hogy szimpatikus volt-e számukra a becenéven bemutatkozó partner, majd a hét beszélgetés lezajlása után szépen hazamennek. A randevú szervezői a végén párosítják a szimpátiatalálatokat, és ha kölcsönös a vonzódás, akkor (és kizárólag ebben az esetben) kiadják a feleknek a telefonszámot és az e-mail címet. Ezután az ügyfelek abban a tudatban hívhatják fel a másikat, hogy van esély a folytatásra.

A lehetőség – bár éppen a vadászat örömét veszi el – azoknak segít, akiknek nincs kedvük, idejük vagy bátorságuk a hosszas keresésre. Itt tehát nincs kínos, hosszúra nyúlt vacsora, miközben talán mindkét fél tudja már, hogy soha nem lesz folytatás, és egész pontosan tervezhető a költség meg az ismerkedésre szánt idő. A jelszó a hatékonyság.

A tapasztalat azt mutatja, hogy a legtöbb embernek bőven elég a hét perc ahhoz, hogy eldöntse, szimpatikus-e számára a beszélgetőpartner vagy sem. Ennyi idő alatt kiderül, élvezi-e a társaságát, és legfőképpen az, hogy szeretné-e esetleg jobban is megismerni.

A rapid randi magyarországi meghonosítója, Frankó Ágnes bevallja, hogy bár próbálkoztak vidéki városokkal is, a rendszer csak Budapesten működik igazán. A kisvárosokban talán attól félnek az emberek, hogy ismerőssel futnak össze a randin, de az is lehet, hogy ott egyébként is könnyebb társra találni. Ennek ellenére a fővárosban általában szombatonként szervezett tömeges randevúkra gyakran jönnek vidékről, például színházlátogatással kötve össze a társkereső próbálkozást. Azt is a piac döntötte el, hogy nőkből a 23–37, férfiakból pedig a 26–40 éveseket várják. A fiatalabbak ugyanis általában nem komoly kapcsolatot keresnek, az érettebbek esetében pedig többnyire csak nők jelentkeztek a randevúkra.

A szervezők ugyan nem kérdeznek rá sem a fizikai adottságokra, sem az anyagi helyzetre, azt azonban észrevették, hogy általában a középosztály vagy az afölötti réteg igényli az efféle szolgáltatást. Ennek több oka van: a hétperces randevút csak olyanok vállalják, akik tudnak és szeretnek kommunikálni. Fontos szűrő az is, hogy csak interneten lehet jelentkezni, így akinek nincs netkapcsolata, nem tud bekerülni a rendszerbe. A rosszabb anyagi helyzetben levőknek gondot okozhat a négyezer forintos díj is – igaz, ezért egy frissítő ital is jár a beszélgetések alatt. Általában elfoglalt emberek jelentkeznek, és sok közöttük a visszatérő vendég. Frankó Ágnes szerint ilyenkor a szervezők egyik szeme sír, a másik nevet: szomorúak azért, mert az ügyfélnek az előző randin nem sikerült partnert találnia, de örülnek annak, hogy működőképesnek véli az ötletet, és újra eljött.

A rapid randi szervezőinek eddig négy korábbi ügyfélpár küldött esküvői meghívót, de a működő kapcsolatok száma ennél természetesen jóval nagyobb lehet. Egy rendezvényen átlagban hét-nyolc kölcsönös szimpátiatalálat születik (a hétnél nagyobb szám úgy lehetséges, hogy egy résztvevő több embert is szimpatikusnak találhat). Arra is volt példa, hogy egy hölgyet az összes férfi szimpatikusnak talált, de ő annyira igényes volt, hogy senkivel sem akart újra találkozni.